

Α΄ Βα κεφ. 18

Δαβίδ και Σαούλ (Α΄)

Σήμερα θα κάνουμε και πάλι ένα «ταξίδι» μέσα στη Βίβλο (την *ανοίγουμε*). Πάμε στην π.Χ. εποχή, στη χώρα της Παλαιστίνης, όπου ζει ο λαός του Θεού, οι Ισραηλίτες. Άς τρέξουμε στην πόλη Ιερουσαλήμ, όπου όλοι οι κάτοικοι είναι πολύ χαρούμενοι και ζητωκραυγάζουν. Έλατε να ακούσουμε τί φωνάζουν: «Ζήτω ο βασιλιάς μας Σαούλ! Ζήτω ο Δαβίδ! Νικήσαμε! Νικήσαμε!».

Άγιογραφική διήγηση

Νά γιατί είναι τόσο χαρούμενοι! Γύρισε ο στρατός τους νικητής! Οί φοβεροί έχθροί τους, οί Φιλισταίοι “τό βαλαν στά πόδια”, σκόρπισαν τρομαγμένοι, μόλις **ο Δαβίδ νίκησε τόν πανύψηλο Φιλισταίο Γολιάθ**. Γι΄ αυτό πανηγυρίζει ο λαός τόσο ένθουσιασμένος! Όλη ή πόλη άντηχει: «Ζήτω ο βασιλιάς μας Σαούλ! Ζήτω ο Δαβίδ! Νικήσαμε! Νικήσαμε!».

Μόνο ο βασιλιάς Σαούλ ήταν σοβαρός. Μά γιατί σέ μιά σιγνή σκοτείνιασε τό πρόσωπό του; Τί έγινε;

Νά, τί έγινε, παιδιά: Οί Ισραηλίτες, πού θαύμασαν πολύ τόν νεαρό Δαβίδ και ήξεραν ότι αυτός τούς χάρισε τή νίκη, άρχισαν νά φωνάζουν τό έξής σύνθημα: «**Ο Σαούλ νίκησε χιλιάδες, ο Δαβίδ**

μυριάδες!» «Μυριάδες» = «δέκα χιλιάδες». Δηλαδή, ο Δαβίδ νίκησε περισσότερους. «Ο Σαούλ νίκησε χιλιάδες, ο Δαβίδ μυριάδες!», ἔλεγαν καί ξανάλεγαν.

Ήταν κακό, παιδιά, αὐτό πού ἔλεγαν; Δέν ἦταν ἀλήθεια; Γιατί στεναχωρέθηκε ὁ Σαούλ; Δέν χρωστοῦσε κι αὐτός τή ζωή του στό γενναῖο παλληκάρι; Γιατί ἡ καρδιά του σφίχτηκε; Τί τόν πόνεσε;

Τόν τοίμπησε κάτι. Μήπως ἀντιλαμβάνεστε τί; Πῶς λέγεται αὐτό τό τοίμπημα πού ἔνιωσε, ὅταν ἄκουσε νά παινεύουν τόν Δαβίδ περισσότερο ἀπ' αὐτόν; ... **Ζήλια!** Ἀκριβῶς. Ἄχ, αὐτή ἡ ζήλια! Τοιμπάει ἀκόμη καί βασιλιάδες... **Εἶναι σάν ἕνα μεγάλο φίδι. Ἄν δέν τό προσέξεις ἀπό τήν ἀρχή, μόλις τό δεῖς νά πλησιάζει, καί δέν φύγεις μακριά, κουλουριάζεται γύρω σου καί σέ δηλητηριάζει.** Ἀκούστε τή συνέχεια τῆς ἱστορίας μας, πού τό ἀποδεικνύει.

Ὁ Σαούλ πηγαίνει στό παλάτι του. Μά κι ἐκεῖ δέν βρίσκει ἡρεμία ἀπό τό τοίμπημα τῆς ζήλιας. Ἀνυπομονεῖ νά ἔρθει τό βράδυ νά κοιμηθεῖ, μήπως καί ὁ ὕπνος σβήσει τίς φωνές πού ἀντηχοῦν μέσα του: «Ὁ Σαούλ νίκησε χιλιάδες, ὁ Δαβίδ μυριάδες!». Ἀλλά μαζί μέ τίς φωνές πού τόν βασανίζουν, ἡ ζήλια τοῦ φέρνει καί μία ἀκόμη σκέψη, πού τόν ταραίζει περισσότερο: «Λές νά μοῦ πάρει ὁ Δαβίδ τόν θρόνο; Νά τόν κάνουν αὐτόν βασιλιά;...».

Ἀπό ἑκείνη τήν ἡμέρα ὁ Σαούλ δέν ἔβλεπε μέ καλό μάτι τόν Δαβίδ. Δέν θέλησε ὅμως νά πεῖ σέ κανέναν τή στεναχώρια πού τόν τυραννοῦσε. **Ὁ Ζηλιάρης, βλέπετε, δύσκολα ὁμολογεῖ τή ζήλια του...**

Μιά μέρα ὅμως τό κακό φανερώθηκε. Ὁ Δαβίδ ἔπαιζε, ὅπως τό συνήθιζε, μουσική μέ **τό ψαλτήρι του** γιά νά ξεκουράζεται ὁ βασιλιάς. Ἐπαιζε καί ὁ Σαούλ... μέ τό δόρυ του. Ἐλαμπε ἀπό ἀγάπη ὁ νεαρός Δαβίδ. Σκοτεινός ἀπό τή ζήλια ὁ Σαούλ. Καί μόνο ζήλια; Τώρα τό πάθος του ἄρχισε νά περνᾷ στό ἐπόμενο καί χειρότερο στάδιο: στήν κακία. Ἦθελε πλέον νά κάνει κακό σ' αὐτόν πού ζήλευε. Ἔτσι, ἐνῶ σέ τίποτα δέν τοῦ ἔφταιγε ὁ Δαβίδ, τί κάνει ὁ Σαούλ; Ἀπότομα πετάει τό κοντάρι πού κρατοῦσε καταπάνω στόν Δαβίδ

(βλ. «*Η Βίβλος*», σ. 242). Μιά κραυγή τρόμου ξέφυγε από όσους ήταν εκεί! Καί ο Δαβίδ; Τό γενναίο παλληκάρι μέ μία άστραπιαία κίνηση σκύβει καί εύτυχώς ξεφεύγει τό θανάσιμο χτύπημα. Τό κοντάρι καρφώνεται μέ δύναμη στόν τοίχο. Μέ τόση μανία τό πέταξε ό Σαούλ! Άλλά καί τά μάτια όλων καρφώνονται στόν βασιλιά. Έγινε πλέον φανερή ή ζήλια του. Αυτό παθαίνει ό ζηλιάρης: **κάποια στιγμή φανερώνεται ή ζήλια του καί ντροπιάζεται.**

Άραγε μετάνιωσε στή συνέχεια ό Σαούλ; Δυστυχώς όχι! **Άπό τό φίδι τής ζήλιας δέν γλυτώνεις εύκολα.** Ένω σε τσιμπάει καί σε πονάει, συνήθως δέν φεύγεις μακριά του. Ό Σαούλ, λοιπόν, από κείνη τή μέρα δέν έπαψε νά αναζητᾶ τρόπους νά έξοντώσει τόν Δαβίδ. Τόν έστελνε συνεχώς σέ επικίνδυνες μάχες γιά νά σκοτωθεῖ. Μά τό παλληκάρι τοῦ Θεοῦ γυρνοῦσε πάντα νικητής, κερδίζοντας όλοένα καί περισσότερο τόν θαυμασμό τοῦ λαοῦ. «Τί άξιος, τί ικανός!», έλεγαν όλοι. Καί ό βασιλιάς Σαούλ ένιωθε νά δηλητηριάζεται άκόμη περισσότερο καί νά αύξάνει ή κακία του.

Τό πάθος τής ζήλιας

Όπως συμβαίνει καί μέ μᾶς, καλά μου παιδιά, -ᾶς τό όμολογήσουμε- όταν στό σχολεῖο ή δασκάλα παινέψει κάποιο συμμαθητή μας ή όταν οί γονεῖς μας ποῦν πολύ καλά λόγια γιά κάποιο από τά αδελφάκια μας. Άμέσως τόσο άδικο στενοχωριόμαστε! Σέ τέτοιες ώρες, παιδιά, νά λέτε: «Έλα έδῶ, έαυτέ μου! Γιατί στεναχωριέσαι γιά τά ώραῖα τοῦ άλλου; Άφοῦ καί σύ έχεις τόσο όμορφα χαρίσματα! Θέλεις νά τά έχεις όλα; Τί ζηλεύεις, έαυτέ μου, τό μικρό σου αδελφάκι; Δέν καταλαβαίνεις ότι οί γονεῖς αγαποῦν όλα τά παιδιά τους μέ τήν ἴδια μεγάλη άγάπη;».

Γιά νά νικήσετε, παιδιά, τή ζήλια:

➔ **Τήν ώρα πού νιώθετε νά σᾶς τσιμπάει, πείτε έναν καλό**

λόγο γι' αυτόν που ζηλεύετε, ἔστω καί μέ τό ζόρι, **δειῖτε ἀγάπη**. Καί τό φίδι τῆς ζήλιας θά τρομάξει, ἴσως καί νά ναρκωθεῖ.

➔ Προσπαθήστε, ἐπίσης, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ **νά διώξετε τή ζήλια ἀπό τήν ἀρχή**, μόλις ἐμφανιστεῖ, γιατί ἄν μείνει πολύ καιρό μέσα σας θά γίνει **κακία**. Θά φτάσετε στό σημεῖο νά θέλετε νά συμβεῖ κακό σ' αὐτόν που ζηλεύετε. Κι αὐτό θά εἶναι πολύ φοβερό. Εἶδατε τί ἔγινε μέ τόν Σαούλ καί τόν Δαβίδ.

➔ Θυμηθεῖτε ἀκόμη πόσο λυπημένος καί ἄκεφος ἦταν ὁ Σαούλ ὅσο τόν δηλητηρίαζε τό φίδι τῆς ζήλιας. Θέλετε νά εἶστε χαρούμενα παιδιά; **Μήν ἀφήνετε τή ζήλια μέσα σας! Ἡ ζήλια κλέβει τή χαρά.**

Κάθε φορά που μᾶς πλησιάζει ἡ ζήλια γιά νά τσιμπήσει τήν καρδιά μας, **ἄς σκοτώνουμε τό φαρμακερό αὐτό φίδι μέ τό σπαθί τῆς ἀγάπης!** (Δείχνουμε στά παιδιά τό σπαθί καί τό φίδι, βλ. ὀπτικοακουστικό ὑλικό). Ἐλάτε νά τό φωνάζουμε ὄλοι μαζί (φωνάζουμε μαζί μέ τά παιδιά τό σύνθημα).

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Ἡ ζήλια», αὐτοσχέδιο, βλ. ὀπ. ὑλικό).

**Μέ τήν ἀγάπη στήν καρδιά
ἡ ζήλια φεύγει μακριά.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό φίδι τῆς ζήλιας, τό σπαθί τῆς ἀγάπης.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Αὐτοσχέδιο τραγούδι σέ ἀρχεῖο κειμένου: «Ἡ ζήλια».
5. Παιχνίδι σέ φυλλάδιο: Ἀναγραμματισμός.

